

כציון תצא תורה

• מהלך דברי כ"ק רבינו שליט"א •
מתוך השיעורים שאמרו במשך השבוע האחרון

תובנה אחת ששנה חיים שלמים!

- הנשימות, מי מבטיח לנו אותן? • דוד המלך, שהעיד על עצמו כי אינו יותר מגולם, כיצד הגיע לכך? • והיכן היא הנקודה בה גם אני וגם הצדיק נפגשים ללא מסכות והבדלים? •
- וַיֹּאמֶר כָּל אִשָּׁר נְשָׁמָה בָּאֵפוֹ: הָאֵלֶּם אֲלֵכֶי יִשְׂרָאֵל קִלְקִי!

של עולם!

"אני הרי עומד כעת מול אריה, למשל. כן? איך בדיוק אפחד מהבורא ולא ממנו.

"הרי הפחד הוא קיומי. הוא בלתי נסתר".

וכמובן, השיב הרבי, כי אכן, כל פחד עליו לחבר אותו אל הבורא.

הצדיק אמת, אמר הרבי, הוא לא מפחד מכלום בעולם. שום דבר לא ירתיע אותו.

הפחד היחיד שמרתיע אותו - ולא רק, אלא עליו הוא חי משך כל החיים - הוא הפחד לאבד את הבורא.

הפחד להיכנס לסיטואציה כלשהי ולרגע לשכוח שהבורא נמצא כאן.

כן אמור הפחד להיראות!

נו, יפה מאוד. ככה הוא 'אמור' להיראות. אבל אני

א • אני מפחד

כשהייתי יכול, הייתי בוכה לפעמים.

כשהייתי יכול, הייתי מפחד לצאת גם מהבית.

ואילו לא הייתי מתבייש, אף הייתי מסתגר תחת צילה של השמיכה.

אבל לא. אני לא יכול.

אני כן יוצא מהבית, על אף שאני מפחד ממנו.

אני כן קם בבוקר, על אף שאני מודע לכך שפחדים ואיומים קיומיים מונחים על כתפיי.

אבל עד לאותו יום.

עד ליום בו שמעתי מהרבי את המשפט הבא:

"הפחד הכי גדול בחיים, אמר ר' אשר, הוא לאבד את הרבונו של עולם!"

ניסיתי לשאול שוב ושוב. "אבל מה לו עם הרבונו

יודע טוב-טוב ש: אני לא שם.

אני לא צדיק אמת.

לא, אני לא חי בכל שנייה בפחד כאילו ואני שוכח מהבורא.

תאמינו לי, יש לי הרבה יותר דברים וזמנים ומקומות ואנשים שמאיימים עליי. באופן הרבה יותר מוחשי.

נו, אז אני שואל אתכם: האם אפשר בכלל להגיע לדרגה כזו של פחד? גם כשאני יודע שהמרחק שלי משם הוא בכלל לא לספירה?!

□□□

ב • בין ארץ לשמים

בכדי לפצח זאת, נפליג לרגע אל השורש.

מהיכן צצים להם כל הכאבים?

מהיכן נובעים כל הפחדים?

מסביר ר' אשר: הכול מגיע מהגאווה.

נדמיין לרגע את המרצפות עליהן אנו דורכים. כן?

האם הן יכולות ליפול להיכנשהו? יש להם בכלל לאן?

לא. אין להן לאן ליפול, מסיבה פשוטה: **הם כבר שם, בנפילה...**

כשאתה נמצא בקרקעית - זהו, משם כבר אין לאן לצלול.

ואם רק נעיף לרגע מבט על מגדלים רבי קומות - נגלה עולם הפוך.

עולם של חיזוקים, של פיגומים, של בטון. בקיצור, עולם שלם שמושקע רק בכדי שהבניין לא יקרוס תחתיו.

וכעת, נדמיין את עצמנו:

ברגע שאני לוקח לעצמי ולו משהו קטן ומנכס אותו אליי - **בקרקעית אני כבר לא נמצא.**

נכון, זהו אולי משהו זעיר ממש - אבל בכל זאת, הוא משהו...

כך שאם רק נחיה בקרקע - משם כבר לא יהיה לנו

להיכן ליפול...

ההוא פגע בך? נו, אתה בהחלט יותר קטן ממנו. זו מציאות.

וכך בכל הסיטואציות: ברגע שאני הכי למטה - כל מי שידרוך עליי לא ישבור אותי. כי, אני כבר ממילא בקרקע.

עכשיו, שחלילה לא נטעה:

כשר' אשר חזר ושנה את דברי דוד המלך 'גלמי ראו עיניך', ועורר את החברים לחיות במציאות של גולם כל היום - הוא חלילה לא התכוון ממש לגולם.

כי הגולם, מכיוון שבין כך יודע שלא יעשה משהו - מראש הוא מתייאש. נשאר במיטה.

הוא לעולם לא יקום לעשות מעשה, כי, הוא גולם...

אבל כשדוד המלך השווה את עצמו לגולם, הוא התכוון למשמעות שונה בתכלית.

□□□

ג • מבחן התוצאה

אז כן, אנחנו כן קמים בבוקר. ואף הולכים להתפלל, ללמוד, ולפעול ולעשות עוד ועוד מעשים טובים למען הבורא.

אך המבחן הוא לא במעשה עצמו, כי אם בדקה שלאחר מכן.

המבחן הוא בתוצאה: אם כתוצאה מאותו מעשה **האגו האישי שלנו רק טפח** - בהחלט לא הייתה שווה הטרחה.

אבל כשאנו הולכים לקיים את המצווה, מתוך ידיעה ש'מי אנוכי שאזכה להתפלל לפני הקדוש ברוך הוא' - התמונה שנקבל שונה לגמרי.

כשאני הולך לחייך לשני, על אף הקושי הטמון בכך, ומיד לאחר מכן אני יודע שלא אני זה שהצלחתי לעמוד מולו ולא להתפרץ - אלא הבורא - **זה נקרא גולם!**

גולם הכוונה שנעשה את המעשה - אך לא אני זה שעשיתי אותו, אלא הבורא נתן לי את הכוח לעשות זאת.

לרשותנו?

הרי אני לא יוצר את הנשימה שלי ואף אחד לא הבטיח לי מעולם כי יספק לי נשימות, יספק לי חיות...

אז מהיכן נובע הביטחון המופרז הזה, עד כדי כך שמעולם לא התבוננתי בנשימות ובנשיפות כי... כי זה מובן מאליו!

זהו שלא. זה כלל לא מובן מאליו.

ומהנקודה הזו, של הנשימה, נתחיל עם העבודה.

כל רגע בו חולפת באפי נשימה - ואני, במוחי, מחבר אותה אל הבורא ומודה לו על הנשימה - באותו הרגע נתתי ביטול לבורא, והנה, זכיתי כבר לחיות כמו הגולם.

במילים אחרות: הנשימה משקפת מולי את החיים האמיתיים, כיצד הם אמורים להיראות:

עשייה - אך לא שלי, אלא של הבורא.

כשאצא לפעול ולגמול חסד ולקיים מצוות - עלי לצאת, עם כל הכוח.

ואילו לאחר מכן, כבר אסור לי לנכס זאת לעצמי. וחלילה אם כך.

ושוב, השאלה עדיין לא נעלמת: איך אפשר לחיות בכל רגע בהתמקדות ובהתבייתות מוחלטת נטו לנשימות ותו לא?!

□□□

ה • יִישַׁר כּוֹחַ עַל הַנְּשִׁימָה

אז בשביל ההתחלה, אף אחד לא דורש מאתנו באמת לחיות בכל רגע נתון בלחץ הנשימות.

די בפעם אחת ליום, אחת לשבוע, או אפילו אחת לחודש.

די בפעם היחידה הזו כדי לצלצל לנו: הלו, אתה אמנם נושם. אבל אף אחד לא מבטיח לך את הנשימה הבאה.

יישר כוח, רבוננו של עולם, על הנשימה.

יישר כוח על כל נשימה ונשימה.

גולם הוא זה שיעשה את המוטל עליו אך לא ינכס זאת לעצמו.

גולם הוא לא זה שלא עושה כלום. במידה וכך, הוא עדיין נמצא במעגל הגאווה. היא לא נותנת לו לעשות משהו כי... הוא לא יראה מכך תוצאות...

וזו בדיוק הנקודה: התוצאה - היא כבר לא שלנו. כלל לא קשור אליי מה תהיה התוצאה.

העבודה היא סך-הכול ביגיע כפיים. יגיע כפיים - אך לא בראש.

בראש עליי לדעת שלא אני זה שעשיתי זאת, אלא הבורא.

וגם כאן, דוקרית ומקננת השאלה: איך מגיעים לכל זאת?

הרי לא אוכל לעבוד על עצמי: כן, אני אוהב לקבל מחמאות, אני אוהב לקטוף קרדיטים. מה לעשות...

אז מה, אז לא לצאת בכלל לעבוד - מחשש שמא אקח לעצמי משהו?!

□□□

ז • עֲשֵׂיָה שֶׁל הַבּוֹרָא לא. ממש לא.

בתחילה, זה אכן יהיה קשה. אבל אט אט, עם הזמן, זה ילך ויקל.

הנה, ר' אשר השתמש רבות בנשימות. דרכן נוכל להבין איך בדיוק חי הצדיק אמת, וכיצד יוצא הגולם לעבוד בעולם.

ובכן, נתמקד לרגע בנשימה העכשווית. האם מישהו מבטיח לנו את זו הבאה?

האם יש אחד שערב לנו כי הנשימה הבאה, גם היא תבוא אלינו?

וכשנחשוב על זה: בכל רגע נתון אנו בעצם יכולים לאבד אותן, את הנשימות.

אז נכון, נכון שהנשימה נכנסת, והנה, עכשיו אף יוצאת הנשיפה.

אבל מי יערב לנו כי בדקה הבאה היא גם תעמוד

כן. כך, במילים פשוטות, אנו בעצם כוללים את כל העבודה.

אט אט, עם הזמן, תכיפות ההתבוננות הזו תגדל ותתקרב יותר ויותר.

□■□

1 • התובנה הסופית

דוד המלך, לאחר כל מה שעבר משך שבעים שנות חייו, זכה להגיע לתובנה שעבורה שווים חיים שלמים כאן בעולם:

כל הנשמה תהלל ק-ה – מסבירים חכמינו: על כל נשימה ונשימה תהלל ק-ה.

וזה לא בא לו ביום אחד.

הוא, שהעיד על עצמו כי 'גלמי ראו עיניך', זכה להגיע לכך – הכול כשהתחיל מקטן.

מהתבוננות קטנה.

אך הכאבים, הקשיים, ההתמודדויות והמעברים שהפציעו לפתחו – כל אלו רק קישרו יותר ויותר אל הבורא.

כל אלו רק קירבו אותו עד לתובנה הסופית: אף. אחד. לא. מבטיח. לי. את. הנשימה. הבאה.

□■□

2 • ביני לצדיק

הצדיק אמת, אולי חי משך כל חייו בפחד הזה של הנשימות. הוא חי בפחד של לאבד את הבורא – ורק עליו הוא חי.

אך אני? אמנם לא שם.

אבל בכל זאת, כולנו הולכים לצעוק בקול רם, עמוק מתוך חגווי הנפש: **"ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם"**.

'לבב שלם' אין הכוונה שהלב שלי יהיה שלם. ממש לא.

אלא מתוך כך שאני אכיר בחסרונות שלו, בחיים שלי, באי שלמות שלי, בכך שאפילו הנשימה אינה שלי –

רק כך נוכל להתאחד יחדיו ולהצהיר:

"רבונו של עולם, אף אחד מאתנו כאן אינו שלם. אף אחד גם לא באמת מפחד רק ממך. אבל דווקא את החסר הזה אנו מביאים לפניך. רק זה מה שמחבר אותנו והופך אותנו ל'לבב שלם'. רק מתוך החסר של כל אחד!"

ולסיום, הסביר הרבי:

גם כעת, כשהתבוננות על הנשימות לא תבוא יותר מפעם ב... גם אז אנו כבר מחוברים אל הצדיק.

כי באותו הרגע בו אני מתבונן בנשימה ומכיר בכך שה'אין' מחזיק אותי – שם, ב'אין' אין פירודים ואין הבדלים.

שם כולם חיים אחד עם הבורא.

יוצא אפוא, שבאותו הרגע אני והצדיק – אחד!...

וכך, מ'אין' ל'אין' אני מתקרב אל התובנה החד-משמעית של החיים:

על כל נשימה ונשימה – תהלל ק-ה.

יוצא לאור ע"י

• אֶלְמָטָא אֹר | גַּעְדָּאנֶק מִתְּנָן הַשִּׁיעוֹר •

"מה לכוון בשעת תקיעת שופר?"
ענה הרבי: "רחמנא. אמר. תקעו..."

להצטרפות לרשימת התפוצה: sh035702728@gmail.com